

Изъ улицата се зачуха гласове. Минаваха чета работници. Това бѣха все делиормански турци, високи и снажни колоси, които напушаха вече бѣднитѣ си села и слизаха да търсятъ работа по голѣмитѣ чифлици изъ Добруджа. Едни отъ тѣхъ носѣха коси, други бѣха прѣхвърлили торбитѣ и ямурлуцитѣ си на рамо, сърпове и паламарки бѣха подпасани въ пояситѣ имъ. Лѣтната работа почваше вече за тѣхъ. Най-напрѣдъ тѣ щѣха да почнатъ съ прѣкопаване на кукурузитѣ, послѣ щѣше да доде сѣнокосятъ и неусѣтно и веднага слѣдъ него — жетвата. А тукъ, тѣ сж вече въ стихията си. Дванайсетъ, дори деветъ души сж достатѣчни да вървятъ подиръ една машина. Може нивата да е много висока и гжста, може конетѣ да сж силни и жетварката бързо да застила земята съ ржкойки. Тѣхъ нищо ги не плаши. Никой нѣма тѣхната сила и никой по-добрѣ не умѣе отъ тѣхъ да пристѣга и завързва голѣмитѣ добруджански снопи.

Дълго врѣме Грозданъ гледа слѣдъ турцитѣ. Едритѣ имъ фигури тежко се полюляваха въ разкжсана и дълга върволица, като на ято жерави. Нѣкоя коса проблѣсваше на слънцето или пѣкъ едвамъ-едвамъ долиташе откжслекъ отъ провлѣчена и страстна ориенталска пѣсенъ. Единъ по единъ тѣ прѣвалиха оттатѣкъ хоризонта. Тежъкъ трудъ очакваше тия хора. Немилостиво щѣше да ги гори слънцето, якитѣ имъ тѣла щѣха да се кжпятъ въ потъ, мускулитѣ имъ щѣха да се обтегнатъ до скжсване. Но срѣщу това тегло тѣ отиваха радостно и съ пѣсни. И наистина, има нѣщо хубаво и сладко въ труда, това юнашко доволство, което познаватъ само здравитѣ, силни и работни хора. Това отколѣ неизпитано чувство изведнажъ обхвана Гроздана. Той се поизправи, очитѣ му се оживиха, по цѣлото му тѣло прѣминаха бодри и сладостни трѣпки. Въ жилитѣ му бликаше сила, ржцѣтѣ му искаха коса или сѣрпъ. Но